

ตะวัน เผยเงา

ร เรือใหม่หาสมุทร

เมื่อน้องสาวร่วมสายเลือดหายตัวไป
ความลับของตระกูลใหญ่ก็ถูกเปิดเผย

๑

ครอบครัวแสนสุข

พระอาทิตย์สาดแสงแรงกล้า ผู้คนเดินไปมาขวักไขว่อย่างไม่กลัวร้อน วันสำคัญของครอบครัวแบบนี้ ต่อให้แดดจ้าแค่ไหน ทุกคนก็ยังยิ้มสดใส และเชิดหน้าขึ้นเพื่อสบตากับกล้องถ่ายรูป

วันนี้เป็นวันรับปริญญาของมหาวิทยาลัยชั้นนำ ลานกว้างกลางมหาวิทยาลัยเต็มไปด้วยบัณฑิตแต่งหน้าหล่อสวยเดินกันว่อน อีกทั้งบรรดาเครือญาติที่แต่งตัวโก้มาถ่ายรูปกับลูกหลานด้วยความภาคภูมิใจ

ลานหน้าคณะวิศวกรรมภาคอินเตอร์มีแต่นักศึกษาหน้าตาดี ๆ สมาชิกครอบครัวที่มาร่วมแสดงความยินดีก็ล้วนแต่ราศีจิบ ดูท่าทางน่าจะให้ของขวัญเรียนจบเป็นรถสปอร์ตคันหรู ไม่ก็คอนโดมิเนียมกว้างขวางลักห้อง ต้องเป็นคอนโดในย่านทองหล่อหรือถนนวิฑูรย์เท่านั้น ไม่ใช่พวกคอนโดเก่าโทรมที่อยู่ในซอยลึกแล้วเอาระยะกระจัดมาโฆษณาว่าใกล้รถไฟฟ้า

หนึ่งในบรรดาลูกผู้มีอันจะกินที่ยืนยิ้มแต่อยู่หน้าช่างกล้องมืออาชีพคือ พี่เขยพิมาน ทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลตะวันออก นายเจ้าของธุรกิจบ้านจัดสรรดีวากร หรือที่เรียกกันในยุคหลังรีเบรนดิงว่า เครือ DVK

บ้านจัดสรรเครื่องนี้โด่งดังในประเทศมานาน ใครๆ ต้องเคยได้ยิน สโลแกน ‘DVK ให้คุณมีบ้านเพื่อสร้างครอบครัวที่อบอุ่น’ กันทั้งนั้น คนส่วนใหญ่จดจำแบรนด์บ้านจัดสรรนี้ได้ผ่านโฆษณาทีวีที่เสนอภาพครอบครัว สุดเพอร์เฟกต์ คุณพ่อมีเวลาออกกำลังกายกับลูกชาย คุณแม่กับลูกสาว ช่วยกันทำอาหาร ปิดท้ายด้วยหมาโกลเด้นรีทรีฟเวอร์สีทองน่ารักวิ่งคาบ ลูกบอลไปทั่วสวน

ภาพของครอบครัวตะวันส่องฉายในเวลานี้ดูราวกับหลุดมาจาก โฆษณาอย่างไรวางนั้น ปู่ย่าหลานสาวรักกันกลมเกลียว เพื่อนร่วมคณะ ที่อยู่ใกล้ต่างลอบมองด้วยสายตาชื่นชม

เพียงพิมานเป็นคนสวย ใบหน้ารูปไข่ ริมฝีปากอ้ม ดวงตาโตน้ามอง ผมยาวสีดำถูกรวบเก็บไว้ข้างหลังอย่างดีตามระเบียบวันรับปริญญา เธอมี ผิวขาวอย่างคนไม่เคยกรำงานหนัก ร่างเล็กบอบบาง ตัวไม่สูงนัก เป็นผู้หญิง น่ารักน่าเอ็นดูในสายตาหนุ่มๆ แต่เป็นที่รู้กันว่าเธอไม่เคยมีข่าวคบหากับใคร ให้ประวัติเลิศเลอต่างพร้อย

นอกจากจะสวยและร่ำรวยแล้ว หญิงสาวยังสำเร็จการศึกษาด้วยดีกรี เกียรตินิยม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่ปู่ย่าของเธอจะมาร่วมแสดงความยินดี ด้วยสีหน้าชื่นบานยิ่ง สุขุมเย็นเฉยข้างหลานสาว มือโอบไหล่เธอ ยิ้มให้กำลังใจ หัวเรือใหญ่แห่งตะวันส่องฉายยังคงดูงามสง่าแม้จะล่วงเข้าวัยเก๋ากลิบ เขา สวมสูทเป็นทางการ ผมที่เริ่มออกสีดอกเลาหวีเรียบ ใบหน้าที่ปกติจะแฝง ความดูและเจ้าระเบียบวันนี้กลับยิ้มกว้างสุดหัวใจ

ส่วนที่ยืนขนานฝั่งขวาของหลานคืออรอนงค์ คุณย่าแสนใจดีในชุด ผ้าไหมสีเขียวมรกต ผมลงสเปรย์จนเงี้งตามความนิยมคนรุ่นใหญ่ วันนั้น อรอนงค์ตื่นเข้าไปร้านทำผมเพื่อเตรียมถ่ายรูปกับหลานโดยเฉพาะ ทั้งนิ้วมือ และติ่งหูของหญิงชราประดับทับทิมพม่าแดงฉานตัดกับสีเสื้อ

“ถ่ายไว้เยอะๆ นะครับ วันสำคัญๆ” สุขุมออกคำสั่งตากล้อง บีบไหล่ หลานสาวแน่นและบอกเพียงพิมาน “ถือดอกไม้ตั้งๆ หน่อย นั่นแหละ อย่า

ให้มันคอตก”

หลังถ่ายรูปกันจนหอมปากหอมคอแล้ว สุเมธก็ส่งสัญญาณให้ อรอนงค์เปิดกระเป๋าทือ เขาล้วงไปในกระเป๋าของภรรยาแล้วหยิบซองสีขาว หนาปึกออกมายื่นให้บัณฑิตคนสวย เขามองหลาน ยิ้มนิ่งๆ ไม่พูดอะไร

เพียงพิมานไม่ยื่นมือมารับ เธอพูดเสียงเกรงใจ “คุณปู่ พิมพ์บอก แล้วไงคะว่าไม่ต้องให้อะไร”

“วันสำคัญของพิมพ์ จะไม่มีของขวัญได้ยังไง” สุเมธมองไปรอบๆ ลานกว้างที่ผู้คนยืนถ่ายรูปกันอยู่ “เพื่อนคนอื่นๆ เขาได้ของขวัญทั้งนั้น บางคน ขับริถใหม่มาอวดด้วยนี่ ปู่ไม่อยากให้หลานน้อยหน้าใคร”

“พิมพ์เกรงใจค่ะ ส่งพิมพ์เรียนก็ค่าเทอมแพงมากแล้ว” เพียงพิมาน กล่าว แต่สุเมธกระดิกซองในมือไปมา เธอจึงยกมือกระพุ่มไหว้ก่อนจะรับ มาเปิด ภายในเป็นธนบัตรแบงก์พันเรียงกันเปึกใหญ่ มีสายคาดแยกเป็นสี่ปึก หมายถึงปึกละหนึ่งแสนบาท เพียงพิมานกล่าวขอบคุณซ้ำ ก่อนจะหันมา ทางอรอนงค์

“ฝากไว้ที่คุณย่าก่อนได้ไหมคะ พิมพ์ไม่มีกระเป๋าмаคะ”

“ได้ๆ” อรอนงค์เปิดกระเป๋าทือรับของนั้นมาใส่ไว้ตามเดิม “แต่ฝาก ไว้ที่ย่าต้องอย่าลืมมาเอาคืนนะ ถ้าพิมพ์มาเอาซ้ำ ย่าจะเติมเพิ่มเข้าไปเรื่อยๆ ค่ะนะปึกสองปึก”

“คุณย่า” หลานสาวลากเสียงยาว ท่ามกลางเสียงหัวเราะร่วนของ สองผู้สูงวัย

เพื่อนๆ ที่ถ่ายรูปอยู่บริเวณใกล้เคียงกันมองดูปฐุยาของเพียงพิมาน แล้ว ออดไม่ได้ที่จะนึกชื่นชมในความปรอดของครอบครัวนี้ พวกเขาารู้ดี ว่าเพียงพิมานรักปู่กับย่า และมักจะพูดถึงทั้งคู่ให้เพื่อนๆ ฟังอยู่เสมอว่าคอย ดูแลเธออย่างไรบ้าง มองจากสายตาคนนอกแล้ว ความสัมพันธ์ของหลานสาว กับปู่ย่าแน่นเหนียวยิ่งกว่าไซ้ทอง คงไม่มีอะไรมาทำให้ขาดสะบั้นได้โดยง่าย

“แล้วพ่อแม่พิมพ์ล่ะ” เพื่อนบางคนกระซิบถามเมื่อไม่เห็นเงาของ

สมาชิกครอบครัวรุ่นที่สอง

“พ่อพิมพ์ทำงานอยู่ที่อเมริกานะ” คนหนึ่งตอบให้ ย้ำเตือนถึงความสูงส่งของตระกูลตะวันส่องฉาย ครอบครัวคนมีอันจะกินมันต้องมีคนออกไปทำธุรกิจนอกประเทศกันบ้าง

“แล้วคุณแม่...”

ถามไม่ทันขาดคำ หญิงคนหนึ่งก็เดินสับรองเท้าสั้นสูงเข้ามาร่วมวงสนทนา เธอเป็นสาวร่างเล็กที่มีใบหน้าคล้ายเพียงพิมาน หรืออาจจะสวยกว่าเสียอีก ผิวขาวผ่อง แขนขาเรียวเล็ก สวมเสื้อผ้าสวยเปรียวทันสมัย คาดแว่นกันแดดเบอร์นด์หูลู ย้อมผมสีน้ำตาลเข้ม มองจากภายนอกแล้วอายุไม่น่าจะเกินสามสิบปีทั้งที่ความเป็นจริงเธออย่างเข้าวัยสี่สิบแล้ว

หญิงสาวสวยสะดุดตาคนนี้คือ หงส์ขาว ตะวันส่องฉาย ลูกสะใภ้ของสุเมธและแม่แท้ๆ ของเพียงพิมาน

“ไหนคะ ขอดูหน่อย”

หงส์ขาวพูดเสียงหวานพลางเอื้อมมือที่ทาเล็บสีน้ำตาลสุภาพไปจกเอาของนั้นออกมาจากกระเป๋าที่อรอนงค์ยังไม่ทันปิด นิ้วมือเรียวสวยประดับแหวนวงเล็กสโตร์มินิมัลกริดดูเงินในช่องแล้วพูด

“สี่แสน แค่นี้เหรอคะที่พิมพ์จะไม่อายเพื่อน เห็นรถพอร์ชที่จอดอยู่หน้าคณะไหมคะ คันละสิบล้านได้มั้ง เพื่อนพิมพ์ได้กันระดับนั้น บ้านเราให้แค่สี่แสน น่าผิดหวังจริงๆ”

พูดจบเธอก็หย่อนซองกลับไปในกระเป๋าของอรอนงค์แล้วถอนหายใจเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างเบื่อๆ

สีหน้าของสุเมธแข็งกร้าวขึ้นทันทีที่หญิงสาวพูดจบ เขาไม่ตอบอะไร เพียงพิมานจึงรีบพูดขึ้นว่า “แค่นี้ก็เยอะมากแล้ว พิมพ์ดีใจแล้วนะคะคุณปู่ อย่าคิดมากเกินไป”

“ปู้ว่าพิมพ์ไม่เคยคิดมาก” สุเมธเสียงอ่อนเมื่อพูดกับหลาน

“เห็นปู่กับหลานรักกันดีแบบนี้ น่าซาบซึ่งจังนะคะ น่ารักจริงๆ เลย”

สะใ้สาวหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ก่อนจะเปิดกระเป๋ามอเตอร์กินสึน้ำตาลปนเทา แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมากด “แม่โอนเงินให้เป็นของขวัญรับปริญญา นะพิมพ์”

“ขอบคุณค่ะแม่” เพียงพิมพ์ตอบแล้วขยับเข้าไปยืนแทรกกระหว่างแม่ กับป๊าย่าเพื่อให้สถานการณ์ดูกรุ่นคลายตัวลง “แม่อุตส่าห์แต่งตัวสวยขนาดนี้ ต้องถ่ายรูปกับพิมพ์นะคะ”

หงส์ขาวฉีกยิ้ม เธอขยับเข้าไปยืนโอบเอวลูกสาวแล้วมองกล้องอย่าง รู้าน สุ่มธกับอรอนงค์ถอยออกจากฉากราวกับไม่อยากร่วมเฟรมด้วย เพียง พิมพ์ยิ้มแยมมองกล้อง แต่ในแววตาของเธอบรรจุไว้ซึ่งความรู้สึกน่าน้ำปลา การ ที่ไม่อาจเอ่ยออกมาต่อหน้าธารกำนัลได้

หากมองจากเบื้องหน้า ครอบครัวของเธอคงเป็นดังดวงอาทิตย์สดใส แสงแรงกล้า เป็นที่ชื่นตาของผู้พบเห็น ทว่าในเมืองหลังกลับมีความซับซ้อน และขัดแย้งมากมายล้นแล้วแต่ไม่เคยป่าวประกาศให้ใครได้ทราบ

เพราะดวงตะวันอันสูงส่งนั้นย่อมไม่เคยเผยเงาของมันออกมาให้ใคร วิจารณ์ตัดสิน จะมีก็แต่วันดับสูญของดวงตะวันเท่านั้น ที่เงาของมันจะ ฉายชัดออกมาสู่สายตาของผู้คน

ตกดึกคืนนั้น เพียงพิมพ์กลับบ้านพร้อมกับแม่และป๊าย่า เนื่องจาก งานรับปริญญาลากยาวหลายชั่วโมง ทุกคนจึงเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียเกินกว่า จะร่วมโต๊ะอาหารเย็น แต่ละคนต่างก็แยกย้ายขึ้นห้องนอน อรอนงค์บอก แม่บ้านให้ทำใจไปให้เธอและสุเมธบนชั้นสอง ส่วนหงส์ขาวสั่งแม่บ้านให้ทำ โยเกิร์ตโบลว์แล้วยกมาให้เธอหน้าทีวีจอใหญ่

พรพิมล แม่บ้านคนเก่าคนแก่เอ่ยถามเพียงพิมพ์อย่างสุภาพว่า

“คุณพิมพ์จะรับอะไรองห้องก่อนเข้านอนไหมคะ”

เพียงพิมพ์ท้วงแต่ก็เหนื่อยจนกินอะไรไม่ลง เธอส่ายหน้าตอบ

“ไม่เป็นไรค่ะป้ามล พิมพ์มีน้ำผลไม้ในห้องนอน”

พรพิมลแสดงอาการเป็นห่วงว่าแค่น้ำผลไม้จะพออะไร แต่เพียงพิมาน หอบชุดครุยเดินตัวลิบขึ้นบันไดไปยังห้องส่วนตัว เมื่อเข้าห้องแล้ว เธอก็พาดชุดครุยบนพนักเก้าอี้ทำงาน ก่อนจะนั่งลง ปลดเข็มขัดนักศึกษากับถุงน่องออกจากร่างอย่างเหนื่อยอ่อน

เมื่อร่างกายสวมเพียงเสื้อกับกระโปรงนักศึกษา เธอก็รู้สึกสบายตัวขึ้นบ้าง เพียงพิมานหยิบเอาซองกระดาษใส่เงินที่ได้รับจากสุมะรุขึ้นมา อรอนงค์ยื่นให้มาตอนกลับถึงบ้าน หญิงสาวเปิดซองดูโดยไม่ได้ใส่ใจจำนวนเงินข้างในมากนัก เธอเพียงมองมันแบบผ่านๆ แล้วเดินไปเปิดลิ้นชักโต๊ะไม้ตัวใหญ่ตรงมุมห้อง ในลิ้นชักมีซองวางอยู่เป็นระเบียบ ทั้งสมุดบัญชีธนาคาร พาสปอร์ต ใบปกหนังสือสันสดใสแบบวัยรุ่น และสมุดอัลบั้มภาพเล่มหนาหนักที่เสียบอยู่ด้านข้าง เพียงพิมานนำซองกระดาษวางลงไป ในลิ้นชักแล้วเลื่อนปิด

เธอเฝ้านำมองโต๊ะเหนือลิ้นชัก โต๊ะตัวกว้างไม่เหลือบริเวณให้วางอะไรรื่น เพราะมีบ้านตุ๊กตาหลังใหญ่ตั้งตระหง่านกินพื้นที่ทั้งหมด มันมีหน้าต่างเหมือนบ้านหลังที่เธออาศัยอยู่อย่างไม่ผิดเพี้ยน ทั้งห้องหับ ประตู บันได ทุกสิ่งจำลองมาหมดทุกกระเบียด บริเวณหน้าบ้านมีตุ๊กตาไม้สามตัว รูปผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กหญิงตัวน้อย ยืนยิ้มเข้าชุดกัน ถัดจากสามตัวนั้นมีตุ๊กตาดินน้ำมันยืนอยู่อีกหนึ่งตัว ตุ๊กตาตัวสุดท้ายนี้มองปราดเดียวก็ดูออกว่าเป็นฝีมือของมือสมัครเล่น บันให้เป็นผู้หญิงผมยาวฉีกยิ้มกว้าง สวมกระโปรงบานสีม่วง

เพียงพิมานย้อนนึกถึงวันที่เธอได้รับบ้านตุ๊กตาหลังนี้มา ในตอนนั้น เธอ แม่ และปู่ยายอาศัยอยู่ที่บ้านอีกหลังหนึ่งย่านธนบุรี บ้านหลังนั้นใหญ่โตกว้างขวาง มีสวนให้วิ่งเล่น แต่สุมะรุเห็นว่าไกลตัวเมืองเกินไป จึงซื้อที่ดินใจกลางกรุงเทพฯ แล้วสร้างบ้านหลังนี้ขึ้นมา

วันที่ไปตรวจดูบ้านก่อนจะย้ายเข้าอยู่ เขาพาหลานสาวตัวน้อยไปด้วย เพียงพิมานวิ่งเล่นไปทั่วบ้านหลังใหม่อย่างตื่นเต้น แต่บ้านยังตกแต่งไม่เสร็จดี กระเบื้องที่หลุดจากการปูพื้นวางกองอยู่มุมหนึ่ง เศษไม้จากการ

ประกอบเฟอร์นิเจอร์กองอยู่อีกมุม พื้นเประอะไปด้วยฝุ่น สุขุมพยายามห้ามหลานสาวไม่ให้วิ่งวุ่น แต่เพียงพิมานอยู่ในวัยกำลังซน เธอตรงไปดุกกล่องเครื่องมือช่างที่มีคนเผลอเปิดฝาแล้วหยิบไขควงมากัดแหว่ง

“พิมพ์ มาทางนี้ลูก อย่าเล่น” สุขุมปรามแล้ววิ่งเข้ามาดึงไขควงจากมือเธอ

“เหมือนของคุณปู่เลย”

เพียงพิมานกล่าวพลางยิ้มสดใส เวลาที่สุขุมอยู่บ้าน บางครั้งเขาก็ทำงานไม้ ซ่อมนู่นซ่อมนี่เป็นงานอดิเรก เด็กหญิงตัวน้อยจึงเห็นคุณปู่ถือไขควงบ้าง ค้อนบ้าง สว่านบ้างอยู่เสมอๆ

“อย่าเล่นนะ มันอันตราย ไม่ใช่ของเด็ก” สุขุมเสียงเข้ม

“อีกหน่อยถ้าโตแล้วเล่นได้ไหมคะ”

“มันไม่ใช่ของเล่น เป็นของสำหรับช่าง สำหรับคนทำบ้าน”

“พิมพ์ก็อยากเป็นคนทำบ้าน อยากเป็นเหมือนคุณปู่”

แทนที่คนเป็นปู่จะดีอกดีใจ เขากลับส่ายหน้ากล่าวตอบ “ผู้หญิงที่ไหนเขาเป็นช่างกัน”

คำปฏิเสธจากปู่ทำเอาเด็กน้อยงอนแก้มป่อง เธอไม่ยอมคุยกับคุณปู่อีก หรือถึงคุยก็จะบอกแถมท้ายว่า “แต่พิมพ์ยังโกรธคุณปู่อยู่นะคะ ที่ไม่ยอมให้พิมพ์เป็นช่างเหมือนคุณปู่”

จนในที่สุดสุขุมทนถูกหลานสาวอ้อนไม่ไหว จึงกลับมามีบ้านพร้อมกับบ้านตุ๊กตาที่เหมือนบ้านใหม่ทุกประการ อีกทั้งด้วยเครื่องมือช่างอันจิวสำหรับเด็ก มีค้อนเล็ก ไขควงขนาดเหมาะมือเด็กน้อย แล้วยังมีสว่านพลาสติกที่กดปุ่มแล้วหมุนได้ แต่ปลายสว่านกลมมนไม่อันตราย สว่านใช้งานจริงไม่ได้ แต่ค้อนกับไขควงนั้นพอใช้ซ่อมอะไรนิดๆ หน่อยๆ ได้อยู่

“นี่ไงพิมพ์ ปู่ให้พิมพ์สร้างบ้านแล้ว บ้านเหมือนที่ปู่สร้างเลย แล้วก็...เครื่องมือช่างสำหรับพิมพ์”

เมื่อเด็กน้อยเห็นดังนั้นก็ยิ้มแยมตาโต กระโดดกอดคอสุขุมและ

ตะโกนว่า

“พิมพ์รักคุณปู่ที่สุดเลย”

เพียงพิมานมองดูบ้านตุ๊กตานั้น ก่อนจะเอื้อมมือไปแตะตุ๊กตาไม้ที่แทนตัวเธอ ปู่ และย่า ก่อนจะเอื้อมมือไปแตะตุ๊กตาดินน้ำมันที่วางไม่เข้าพวกอยู่ใกล้ๆ

เธอยังจำได้ว่าตนรีบอวดบ้านตุ๊กตาให้หงส์ขาวดูในตอนเย็นวันที่ได้รับมันมา แม่กวาดตามองแล้วหยิบตุ๊กตาผู้หญิงขยับไปมา ทำท่าเหมือนกำลังเดินสำรวจบ้าน

“นี่ตุ๊กตาพ่อแม่ลูกใช้มัย ตัวนี้คือแม่”

เพียงพิมานส่ายหน้า “เปล่าค่ะ คุณปู่บอกว่านี่ปู่ นี่ย่า นี่พิมพ์ค่ะ”

ได้ยั้งดั่งนั้นหงส์ขาวก็ลังเลถามด้วยเสียงไม่ค่อยพอใจว่า “แล้วแม่ล่ะ”

เพียงพิมานมองไปรอบบ้าน หาตุ๊กตาอีกตัวจะมาแทนแม่แต่ก็ไม่มี เธอจึงปลอบใจหงส์ขาว “ไม่ต้องห่วงนะคะ เดี่ยวพิมพ์จะเอาดินน้ำมันมาปั้นเป็นแม่ให้ เอาแบบสวยๆ เลย”

ตั้งแต่นั้น ตุ๊กตาดินน้ำมันกระป๋องบานตัวนี้ก็อาศัยอยู่ในบ้านร่วมกับตุ๊กตาไม้ที่เข้าชุดกันอีกสามตัว

เพียงพิมานนั่งมองบ้านตุ๊กตาทหลังนั้นอยู่นาน เธอนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา เรื่องราวที่เกี่ยวพันลึกซึ้งกับชีวิตเธอ เรื่องทั้งหมดนั้นเริ่มต้นขึ้นก่อนเธอจะเกิดเสียอีก

ย้อนกลับไปตอนหงส์ขาวอายุสิบแปดปี เด็กสาวเรียนในโรงเรียนรัฐบาลชั้นนำที่ต้องแข่งกันสอบเข้า ที่นั่นเธอได้พบกับภูติท ลูกชายตระกูลร่ำรวยซึ่งเรียนห้องเดียวกัน

ถึงแม้โรงเรียนเอกชนอาจเหมาะกับฐานะของภูติทมากกว่า แต่เพราะโรงเรียนแห่งนี้ขึ้นชื่อว่าเป็นแหล่งรวมหัวกะทิทั่วประเทศไทย สุมะธอยากให้

ลูกชายได้อยู่ในสังคมเด็กเก๋ง จึงฝากญาติให้เรียนที่นั่นด้วยเงินก้อนใหญ่ ให้ลูกชายได้เข้าไปกระทบไหล่เด็กหัวกะทิด้วยคะแนนสอบเกือบที่โหลของระดับชั้น

หงส์ขาวซึ่งมาจากครอบครัวชนชั้นกลางธรรมดาไม่เคยคิดฝันว่าจะได้เจอเพื่อนร่วมชั้นจากสังคมระดับสูงเช่นนี้ แต่ในวัยเพียงสิบแปด ฐานะไม่ใช่สิ่งตัดสินเรื่องความรัก หงส์ขาวสวยงามโดดเด่นจนกลายเป็นที่หมายปองต้องใจของญาติ ทั้งสองคบหาเป็นแฟน จนกระทั่งเมื่อเกือบเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก หงส์ขาวก็เกิดตั้งครรภ์ขึ้นมา

ญาติในวัยนั้นพาหงส์ขาวมาบ้านให้พ่อแม่แก้ปัญหา เด็กหนุ่มลึกลับสนใจจะทำอย่างไร ส่วนหงส์ขาวยืนกรานหนักแน่นว่าตัวเธอเองต้องรับผิดชอบชีวิตของเธอกับลูก สู่สมกับออรองค์แทบลมจับพูดไม่ออก แต่เมื่อเลือดเนื้อเชื้อไขของลูกชายเกิดมาแล้ว พวกเขาจึงยอมให้หงส์ขาวจดทะเบียนสมรสกับญาติ งานแต่งงานไม่ได้จัดใหญ่โต ทราบกันเพียงแต่ในครอบครัว เพราะสู่สมไม่อยากให้เรื่องอื้อฉาวไปมากนัก

หลังจากนั้นสู่สมตัดสินใจส่งญาติไปเรียนที่อเมริกา สู่สมอยากแยกญาติออกจากหงส์ขาวเพื่อไม่ให้ผูกพันกัน เขาคิดจะหาทางกำจัดลูกสะใภ้คนนี้ทิ้งไปในสักวัน แล้วหาภรรยาคนใหม่ที่เหมาะสมกว่ามาให้แทน

นับแต่นั้นหงส์ขาวก็อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของตระกูลตัวเธอเอง และเพียงพินานก็เติบโตขึ้นอย่างพรั่งพร้อมด้วยความรักจากปู่กับย่า

ตั้งแต่เล็กจนโต เพียงพินานไม่เคยได้พบพ่อเลย ญาติก็ไม่กลับจากอเมริกา ตอนที่ลูกเพิ่งอายุขวบหรือสองขวบ ญาติยังส่งอีเมลมาบ้าง แต่ยิ่งนานไป รอบของการติดต่อก็ยิ่งห่างขึ้นเรื่อยๆ จากทุกอาทิตย์เป็นทุกเดือน ขยายเป็นสองเดือนครั้ง แล้วก็ห่างออกไปมากขึ้นๆ ญาติอ้างว่าเรียนหนักไม่ว่า หลังจากนั้นก็เลยไปตลอดกาล แม้จะยังติดต่อพ่อแม่อยู่เสมอ แต่ญาติก็ไม่ส่งอีเมลถึงหงส์ขาวอีก

ตอนที่เพียงพินานอายุสิบขวบ ตอนนั้นโปรแกรมสไลด์ถูกใช้กัน

แพร่หลาย เพียงพิมานเคยขอโทษ. คุยกับพ่อในวันเกิด แต่สุดท้ายภูติท
บอกปัดว่าเขางานยุ่งไม่ว่างโทษ. หา ซึ่งความจริงคงเพราะเขาแก้กระดาก
ไม่รู้จะเข้าหาลูกสาวอย่างไร แต่เหตุการณ์นั้นทำให้เพียงพิมานฝังใจ ไม่กล้า
ขอติดต่อกับพ่ออีก

ไม่นานหลังจากนั้นคนทั่วโลกก็เริ่มใช้เฟซบุ๊ก ตอนนั้นเองหงส์ขาวถึง
ได้รู้ว่าภูติทมีภรรยาใหม่ชื่ออเมริกาแล้ว เป็นผู้หญิงไทย ทั้งยังมีลูกสาวด้วย
กัน เด็กคนนั้นอายุน้อยกว่าเพียงพิมานห้าปี เรื่องนี้ทำให้หงส์ขาวอาละวาด
บ้านแทบแตก เธอถามอรอนงค์กับสุเมธว่ารู้เรื่องมาก่อนหรือไม่ พ่อแม่ของ
ภูติทสารภาพว่ารู้ แต่สุเมธคิดว่าอีกหน่อยเมื่อภูติทกลับจากอเมริกาก็คง
จะทิ้งชีวิตที่นั่น ทั้งผู้หญิงคนนั้น รวมถึงทั้งลูกสาวของเขาได้เอง

“มันทั้งขว้างกันง่าย ๆ ขนาดนั้นเลยหรอคะ” หงส์ขาวกรี๊ดร้องลั่นบ้าน
หลังโต เพียงพิมานยังจำภาพนั้นได้ดีราวกับมันเกิดขึ้นเมื่อเดือนก่อน “ถ้า
เขาทิ้งลูกเมียที่เขาเมียใหม่ได้ง่าย ๆ คุณพ่อไม่คิดหรือคะว่าเขาจะทิ้งลูกเก่า
เมียเก่าอย่างหงส์กับพิมพ์ได้เหมือนกัน”

สิ่งที่แม่พูดวันนั้นประทับลงในหัวใจของเพียงพิมาน เธอตระหนักว่า
ปราสาทแสนสวยที่อิงอาศัยอยู่นั้นเป็นเพียงปราสาททราย หากวันใดคลื่น
ลมแรงมากพอ มันจะพังทลายและเธอจะสูญเสียทุกอย่างไปอย่างไม่มีทาง
เรียกคืน

นับแต่นั้น เด็กหญิงเพียงพิมานก็เริ่มเปลี่ยนนิสัย จากที่เคยร่าเริง
ซื่ออ่อน วางตัวเป็นเจ้าหญิงของปู่ย่า เธอก็เริ่มทำตัวสงบเสถียร ไม่ขอของเล่น
ไม่ขอให้ปู่พาไปเที่ยว เริ่มใช้ชีวิตในแบบที่เธอเห็นว่าลูกของภรรยาของสมควร
จะใช้ เนื่องจากเธอรับรู้แล้วว่าแม่ของเธอไม่ใช่สุภาพสตรีอันดับหนึ่งของ
ครอบครัวนี้ แต่เป็นเพียงตุ๊กตาดินน้ำมันที่เธอต้องมาปั้นเพิ่มเอง ตุ๊กตา
ดินน้ำมันซึ่งคอยแต่จะทั้งคราบน้ำมันเป็นวงเอาไว้ตามพื้นไม้ของบ้านตุ๊กตา
ตุ๊กตาเป็นเครื่องแสดงหลักฐานความเป็นอื่นของตัวเอง

เมื่อเพียงพิมานเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เธออยากเข้าเรียนต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์ภาคอินเตอร์ แต่เนื่องจากค่าเล่าเรียนที่ค่อนข้างสูง ทำให้เธอลังเลและเลือกเข้าภาคธรรมดาแทน เพื่อนๆ ร่วมชั้นต่างก็แปลกใจที่เพียงพิมานมีปัญหาเกี่ยวกับค่าเทอม เพราะทุกคนรู้ว่าเธอคือลูกสาวของตระกูลดัง แต่พวกเขาไม่รู้ว่าเธอมีสถานะใดในบ้านหลังนั้น

สุเมธเรียกหลานเข้าไปคุยด้วยที่ห้องทำงาน เมื่อเพียงพิมานมายืนเรียบร้อยอยู่ต่อหน้าโต๊ะทำงานไม่ตัวใหญ่ เขาก็ถามเธอว่า

“พิมพ้อยอยากเรียนต่อมหาวิทยาลัยไหน ปู่พร้อมสนับสนุนทุกอย่างหรืออยากไปต่างประเทศก็ได้นะ”

น้ำเสียงของปู่ช่างใจดี เพียงพิมานมองเข้าไปในแววตาของปู่และรับรู้ได้ว่าเขาพูดความจริง เธออยากส่งเสียให้เธอได้รับการศึกษาอย่างดีที่สุด แต่เธอไม่อาจไปต่างประเทศได้ เด็กสาวรู้ว่าหากเธอไป หงส์ขาวจะต้องถูกไล่ออกจากบ้านหลังนี้ และไม่นั่น...ตัวเธอเองหลังกลับจากเมืองนอกแล้ว ก็อาจกลับเข้ามาในตระกูลตะวันส่องฉายไม่ได้อีก

“พิมพ้อยอยากเรียนในไทย อยากเข้าคณะวิศวกรรมค่ะ”

เธอไม่กล้าจ้องตาปู่ จึงเบนสายตาไปมองโต๊ะหินอ่อนตัวใหญ่ที่ตั้งอยู่อีกฝั่งของห้องทำงาน บนโต๊ะนั้นมีแผนที่ภาคกลางและหมู่ดรูปธงสีต่างๆ ปักไว้มากมาย แต่ละธงหมายถึงที่ดินหรือโครงการบ้านจัดสรรในครอบครองของตระกูลตะวันส่องฉาย เพียงพิมานมองดูธงเหล่านั้น อดรู้สึกไม่ได้ว่าอำนาจของปู่แผ่ไพศาลครอบคลุมไปทั่ว จนลึกลง ในใจเธออดจะประหวั่นไม่ไหว

ผู้ชายที่นั่งต่อหน้าเธอคนนี้มีอำนาจเหลือเกิน เพราะแบบนั้นเธอจึงเคารพเชื่อฟังเขา ตลอดเวลาที่ผ่านมา เธอไม่เคยดื้อหรือโต้เถียงปู่เลยแม้แต่ครั้งเดียว

ปู่มองเธอมาจากหลังโต๊ะเขียนหนังสือไม้สักซึ่งมีแฟ้มเอกสารวางเรียงรอการอ่าน ประสานมือไว้บนโต๊ะ เอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยที่เธออยากเข้า

และเสริมว่า

“เพื่อนๆ ปู่เชื่อว่าภาคอินเตอร์ที่นี่ดีมาก พิมพ์อยากเข้าไหม ปู่เห็นว่า พิมพ์อยากเข้ามาหาถ่ายนี้นี่นา วันโอเพนเฮาส์พิมพ์มาขอให้คนขับรถขับไปส่ง ไม่ใช่หรือ”

“ใช่ค่ะ แต่พิมพ์ว่าจะเข้าภาคธรรมดา...”

“ไม่ดี” ปู่ยกมือห้ามทันที “คอนเนกชันเป็นสิ่งสำคัญมากนะพิมพ์ ถ้า พิมพ์เข้าภาคธรรมดา พิมพ์ก็จะไปเรียนกับพวก...ลูกแม่ค้า ลูกคนทั่วไป คนฐานะปานกลาง พิมพ์ต้องเรียนอินเตอร์ ถึงจะได้เจอคนที่สามารถต่อยอด ธุรกิจได้ในอนาคต เอาอย่างที่ว่าปู่จะดีกว่า”

“แต่ว่า...ภาคอินเตอร์ค่าเรียนแพงนะคะ”

สุเมธหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำของหลานสาว “นี่พิมพ์คิดว่าปู่เป็นใคร ฮี พิมพ์เป็นหลานใคร พิมพ์คือหลานปู่ หลานปู่จะไม่มีเงินเรียนได้อย่างไร ดู...ลูก ดู ที่ดินปุ่นั่น”

มือเขารู้ไปทางใต้หिनอ่อนแสดงอาณาจักรของตะวันส่องฉาย

“ที่ดินชลบุรี ปู่ขายแค่ครึ่งแปลงก็ส่งพิมพ์เรียนได้สิบคนแล้ว จะมากลัวอะไรว่าค่าเทอมแพง”

เพียงพิมานพยักหน้ารับ เธอรู้ว่าปู่มีทรัพย์สินมากมาย แต่ถึงอย่างนั้น...

“พิมพ์เกรงใจปุ่นะค่ะ”

“เกรงใจทำไม พิมพ์เป็นหลานแท้ๆ ของปุ่นะ”

คราวนี้เด็กสาวไม่กล้าตอบ เธอเพียงแต่นั่งเงียบแล้วมองเข้าไปในแวตตาของเขา สีหน้าของเธอแทนคำตอบ แทนเรื่องเล่าทั้งหมดที่ซุกซ่อนอยู่ในบ้านหลังใหญ่ของตะวันส่องฉาย

คนแก่กว่าอ่านความหมายออกในทันที เขาหัวเราะเบาๆ แล้วพูดเสียงต่ำลง

“พิมพ์คิดมากเกินไปแล้ว ปู่กับย่ารักพิมพ์ที่สุด พิมพ์อยากได้อะไร

บอกปู้ได้เลย ปู้จะให้ทุกอย่าง ขอแค่พิมพ์เป็นเด็กดี ตั้งใจเรียน เพียงเท่านี้ ปู้ก็ดีใจแล้ว”

“คือ...”

ยังไม่ทันที่เธอจะพูดจบ ปู้ก็กล่าวต่อไปเสียงราบเรียบราวกับกำลังพูดเรื่องลมฟ้าอากาศ

“หรือถ้าพิมพ์กังวลใจนัก เอาอย่างนี้ไหมละ ปู้จะส่งเสียพิมพ์จนกว่าจะเรียนจบมหาวิทยาลัย หลังจากนั้นให้พิมพ์กับแม่ออกจากบ้านหลังนี้ไป และไม่ต้องเกี่ยวข้องกับตระกูลตะวันส่องฉายอีก เพราะถือว่าปู้เลี้ยงดูมาจนสุดทางแล้ว พอโตเต็มที่ พิมพ์ก็ไปมีชีวิตเองได้”

เพียงพินานหัวใจตกวบลงไปเท้า เธอมองหน้าสุเมธ มองแววตาและรอยยิ้มของเขา มันยังอบอุ่นเหมือนตอนที่เขาบอกว่า ‘ปู้กับยารักพิมพ์ที่สุด’ แต่สิ่งที่เขาเพิ่งจะพูดออกมาคือ ‘ออกจากบ้านหลังนี้ไปและไม่ต้องเกี่ยวข้องกับตระกูลตะวันส่องฉายอีก’

แม้จะช็อกจนพูดไม่ออก แต่เพียงพินานกลับรู้สึกคล้ายเธอรอคอยวันนี้มานานแสนนาน นี่คือการันที่เธอรู้อยู่แล้วว่าอย่างไรก็ต้องเกิดขึ้น คงเพราะจิตใจของเธอซอมนับมือกับเหตุการณ์นี้มานับพันนับหมื่นครั้ง เธอจึงก้มหน้ารับและกล่าวออกไปโดยเสียงไม่สั่นแม้แต่หน่อย

“ตกลงค่ะ ขอคุณมากนะคะที่ช่วยเลี้ยงดูมาจนถึงวันนี้”

สุเมธยิ้มให้หลาน ยังคงน้ำเสียงใจดีขณะตอบกลับว่า

“เราครอบครัวเดียวกัน ไม่เลี้ยงพิมพ์แล้วปู้จะเลี้ยงใครละ”

๒

เจ้าหญิงหงส์ขาว

เพียงพินานตื่นขึ้นในตอนเช้า เธอรู้ว่าวันนี้คือวันที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะจบลง เธอได้รับปริญญาแล้ว ถึงเวลาที่เธอกับแม่ต้องออกจากบ้านหลังนี้อพยพไปสู่ชีวิตที่ไม่เกี่ยวข้องกับปฐยาอีกต่อไป

หญิงสาวลุกไปอาบน้ำแต่งตัว แล้วเธอก็เดินไปเปิดตู้เย็นในห้องนอน หยิบน้ำผลไม้เย็นเฉียบออกมาดื่ม เมื่อวานเธอเหนื่อยมากจนหลับไปโดยที่ไม่ได้กินอะไรสักอย่าง เช้านี้จึงหิวมากทีเดียว

เพียงพินานมองกระเป๋าเดินทางที่เปิดกางอยู่บนพื้น เธอเริ่มเก็บของมาพับใหญ่แล้ว ทั้งเสื้อผ้า เอกสาร ของใช้ส่วนตัว เธอเอาไปแค่ที่จำเป็นของขวัญมีค่าทั้งหลายที่ปู่กับย่าให้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอจะทิ้งมันเอาไว้ที่นี่ รวมถึงเงินที่ได้เป็นของขวัญรับปริญญาก็เช่นกัน

เธอรู้ดีซิปปิดกระเป๋าเดินทางล้อลาก จากนั้นดันมันไปชิดผนัง ก่อนจะเดินออกจากห้องลงไปข้างล่าง เธอหวังจะได้กินข้าวมื้อสุดท้ายกับปฐยาเพื่อบอกลากัน หญิงสาวอดหวังไม่ได้ว่าปฐยาจะยอมให้เธอกลับมาพบบ้าง เธออยากจะกลับมาไหว้คนที่เธอรัก แต่ช่วงสงกรานต์ปีใหม่นี้ก็ยังดี

เมื่อลงมาข้างล่าง เธอเห็นสุเมธกับอรอนงค์อยู่พร้อมกันที่โต๊ะอาหาร เพียงพิมานเดินเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะ สีหน้าเธอออกจะอมทุกข์ แม่บ้านยกข้าวเข้า ส่วนของเธอมาลีร์พีให้ เธอพิมพ์าชอบคุณเสียงไม้ใคร่สดใสนัก จนปฏอกปากถาม

“เป็นอะไรไปพิมพ์ ดูไม่สดชื่นเลย”

เธอเงยหน้าสบตาคนร่วมโต๊ะ สีหน้าปฏอสดใส ส่วนยาก็ดูสบายอกสบายใจ ดูเหมือนเธอจะเป็นคนเดียวที่นึกเสียใจกับการโบกมือลาของตัวเอง

“พิมพ์...”

เธอไม่กล้าพูดว่าไม่อยากไป หรือกลัวจะคิดถึงปฏกับย่า เพราะเกรงสุเมธจะคิดว่าเธออดอดั้นขออยู่ต่อ เธอจึงได้แต่เงยบพลางตักอาหารเข้าปาก

“แหม อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาเชียวนะ”

หงส์ขาวเอยั้ทักทายขณะเดินเข้ามาในห้องกินข้าว วันนั้นแม่ของเพียงพิมานก็ยังคงสวยสง่าในชุดเดรสแขนสั้นสีขาวกระโปรงแคบ ที่คอมีผ้าพันคอสีน้ำตาลทองผูกประดับ เพียงพิมานเหลือบเห็นสัญลักษณ์โมโนแกรมของแบรนต์หุ้พับซ่อนอยู่ในรอยจีบของผ้า แม่หย่อนร่างนั่งลงข้างเธอ ยิ้มหวานส่งให้ทุกคนในห้อง

“เมื่อเข้าคุณพ่อไปเคาะห้อง บอกว่ามีเรื่องจะคุยด้วย ให้ตื่นลงมากินข้าวเช้า คุณพ่อมีอะไรจะคุยกับหงส์เธอคะ”

สุเมธมองข้ามโต๊ะอาหารไป เขาวางข้อ้นล้อมในมือแล้วพูดซ้ำๆ

“เธอลืมไปหรือเปล่าว่าวันนี้เป็นวันที่ฉันจะเลิกส่งเสียงดูเธอกับลูก”

สีหน้าหงส์ขาวไม่เปลี่ยนแม้สักนิดตอนที่เธอวาดรอยยิ้มหนใหม่

ครั้งนี้ไม่หวาน อีกทั้งดูคมกริบเหมือนใบมีดโกน

“แน่นอนว่าต้องไม่ลืมสิคะ วันสำคัญแบบนี้”

“เธอเก็บข้าวของเรียบร้อยหรือยัง”

“คุณพ่อ” หงส์ขาวกล่าวเสียงหวาน ยกมือแตะเส้นผมยาวที่รวบมวยไว้อย่างด้อย่างวางทานิดๆ “พิมพ์อายุเท่าไรแล้ว คุณพ่อจำได้ไหมคะ”

“ฉันจำได้ว่าหลานฉันอายุยี่สิบสอง” สุธมธกตเสียง

“นั่นแหละค่ะ ก็แปลว่าหงส์อยู่บ้านหลังนี้มียี่สิบสองปีแล้ว คนอยู่มาเป็นยี่สิบปี มันจะย้ายง่าย ๆ แค่ในวันเดียวได้ยังไงคะ มันก็ต้องใช้เวลากันหน่อย หงส์น่าจะย้ายออกแน่ แต่จะทยอยย้ายของไปค่ะ”

เหตุผลของหงส์ชาวนั้นฟังขึ้น แต่สีหน้าของสุธมธบอชัดว่าเขาไม่พอใจ อรอนงค์มองหน้าหงส์ชาวอย่างตำหนิ

ยากี่เป็นแบบนี้ บางครั้งก็สนิทสนมกับสะใภ้ดี หากหงส์ชาวพูดจาเอาใจเสียหน่อยก็ยอมซื้อเครื่องประดับราคาแพงให้ แต่ถ้าปู้ญอยู่ด้วย ย่าจะมีอารมณ์ความคิดที่ไหลไปตามปู้ เมื่อใดปู้ไม่พอใจ ย่าต้องไม่พอใจด้วย ปู้บ่นใครไม่ชอบใคร ย่ามีหน้าที่ต้องคอยเอออตามเสมอ

เพียงพินานอยากให้สถานการณ์ดีขึ้นจึงกล่าว “พิมพ์เก็บของเรียบร้อยแล้วค่ะ วันนี้พิมพ์พร้อมย้ายค่ะ”

สุธมธหันมองหลาน ก่อนจะพูดชัดชัด

“ฉันมีอีกเรื่องที่ต้องบอกเธอสองคน”

หัวใจเพียงพินานหล่นวูบอย่างกังวล ขณะที่สุธมธกล่าวต่อไป

“ฉันตัดสินใจว่าจะเลี้ยงดูพิมพ์ต่อไป ให้พิมพ์อยู่ในบ้านหลังนี้และเป็นทายาทของตะวันสองฉาย แต่เธอ...” สุธมธมองหน้าหงส์ชาว “กรุณาย้ายของให้เสร็จสิ้นภายในสามเดือนนี้ เพราะเดือนมิถุนายน...ญาติจะกลับมาจากอเมริกา”

คำพูดของสุธมธเหมือนดั่งฟ้าผ่าลงมากลางโถ่อาหาร เพียงพินานกำมืออยู่ใต้โต๊ะ เธอมองหน้าปู้ ฝ่ายนั้นมองมาที่เธอแล้วยิ้มให้อย่างโอบเอื้อต่อนั่นเองที่เธอตระหนักว่าสุธมธต้องการทำแบบนี้ตั้งแต่สี่ปีก่อน ในวันที่เขาขอให้เธอสัญญาว่าจะจากไป เขาไม่ได้ตั้งใจจะขับไล่เธอ เขาเพียงแต่หาโอกาสที่จะไล่แม่เธอออกจากบ้านเท่านั้น

หญิงสาวเหลือบมองแม่บังเกิดเกล้า หงส์ชาวนิ่งอยู่คล้ายกำลังครุ่นคิด อรอนงค์กำข้อนิ้วแน่นจนเห็นอาการเกร็งของมือ ท่าทางหญิงชราจะกำลัง

กังวลว่าหงส์ขาวจะเลือกเดินหมาอย่างไรต่อไป

หงส์ขาวมีท่าทางผ่อนคลายลงเมื่อคิดถี่ถ้วนแล้ว เธอพยักหน้าและตอบเสียงหวาน

“ได้ค่ะคุณพ่อ สามเดือน รับรองว่าจะเรียบร้อยค่ะ”

สุเมธมองดูหงส์ขาว เพียงพินิจเองก็เหลือบมองแม่ของตน ทุกคนในห้องอาหารต่างก็ระแวงระวังไม่ไว้ใจ พวกเขาต่างรู้จักหงส์ขาวดี ผู้หญิงคนนี้ได้วาง่ายอย่างที่ไม่แสดงออก เธอต้องมีแผนการจะทำอะไรต่อไปเป็นแน่

หกสัปดาห์ต่อมา

หงส์ขาวนั่งอยู่บนเตียงในห้องนอนที่จัดแต่งอย่างหรูหรา เธอกำลังพิจารณาเล็บของตนพลางสงสัยว่าจะต้องจ้องควงทำเล็บคนโปรดอีกหรือไม่ เธอมองดูรอยแหวนที่สีเล็บหลุดลอกออกไปจนเห็นเล็บสีขาว ก่อนจะเอียงคออย่างครุ่นคิด

สีเล็บหลุดลอกไม่ใช่เรื่องที่ทำให้หงส์ขาวต้องคิดหนัก เธอกำลังคิดถึงอนาคตของเธอในฐานะสะใภ้ตระกูลตะวันออกฉายต่างหาก

สี่ปีก่อนตอนสุเมธแจ้งให้ทราบว่าเขาจะส่งเสียเพียงพินิจจนถึงระดับอุดมศึกษาเท่านั้น เธอตระหนักว่ามันเป็นข้อเสนอที่สมเหตุสมผล ญาติที่รู้เยื่อใยต่อเธอมานานแล้ว การที่สุเมธและอรอนงค์ยังไม่ไถ่เธอกับลูกไปเสียจากบ้านนับเป็นความเมตตาอย่างยิ่ง การที่พวกเขายอมส่งเสียเลี้ยงดูลูกสาวจนถึงระดับมหาวิทยาลัยดูเป็นเรื่องสมควร แต่ชีวิตที่ทอดยาวหลังจากนั้น พวกเขาสองแม่ลูกควรดูแลตัวเอง

แม้จะเข้าใจถึงเหตุและผล แต่หงส์ขาวไม่ได้รู้สึกปลื้มปรีดากับการตัดสินใจนี้ ตลอดสี่ปีที่ผ่านมา เธอใช้มารยาพูดออดอ้อนทั้งพ่อและแม่สามีหลายครั้งให้เปลี่ยนใจ แต่พวกเขาไม่คล้อยตามเลยสักนิด แน่สิ พวกเขาเห็นเธอเหมือนเป็นดังสะเก็ดแผลที่รอสลัดทิ้งเมื่อแผลแห้งดี ลูกสาวเรียนจบ

เมื่อไหร่ เธอก็ต้องไล่หัวไปเมื่อนั้น

ตลอดสี่ปีที่ผ่านมา เธอเฝ้าเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับอนาคต เธอหวานล่อมสุเมธให้หันมาทำกิจการคอนโดมิเนียม เพิ่มเติมจากกิจการบ้านจัดสรร สุเมธยอมรับว่าเธอไม่ถนัดในเรื่องนี้มากนัก การที่คนชั้นกลางอยู่อาศัยในห้องสี่เหลี่ยมไม่ใช่เรื่องคุ้นเคยของชายวัยหกลิบ สุเมธอยู่ในยุคที่ถูกคำของเขามองหาบ้านจัดสรรในหมู่บ้าน ทาวน์โฮม และตึกแถว อสังหาริมทรัพย์ในเครือ DVK ทั้งหมดจึงอยู่ในสามประเภทนี้เป็นหลัก

หงส์ขาวหวานล่อมเขาให้ลองเข้ามาในตลาดคอนโดมิเนียมด้วยการลองซื้อห้องของโครงการที่มีอยู่แล้วมาปล่อยขายเก็งกำไร เธอบอกเขาว่า จะช่วยหาลูกค้าให้ เพราะเธอมีเพื่อนในแวดวงสังคมไฮโซมากมาย สุเมธเห็นว่าเป็นการดีที่สละไม้จะทำงานหาเงินเสียบ้าง จึงยอมให้เธอดูแลกิจการซื้อขายคอนโดและห้องชุดโดยสนับสนุนเรื่องเงินทุน ยิ่งหงส์ขาวทำกำไรได้ต่อเนื่อง สุเมธก็ยิ่งไวใจเธอ เขามอบรางวัลให้เธอเป็นห้องชุดหรูหราชุดหนึ่งบนตึกกระฟ้า นั่นคือห้องที่เธอนั่งเฝ้าอยู่ในขณะนี้ ห้องชุดนี้มีเอกสารในชื่อเธอ เช่นเดียวกับรถอวดดีสี่ประตูคันงามที่เธอขอให้พ่อสามีออกให้ด้วยเหตุผลว่า จะต้องเอาไว้ใช้ขับพาลูกค้ามาดูคอนโด

สุเมธกับอรอนงค์มองเธอในแง่ดีขึ้นมาบ้างในช่วงที่เธอช่วยขายคอนโดให้ พวกเขาดีใจที่เธอทำงานหาเงินบ้าง เพราะตั้งแต่มาอยู่บ้านของพวกเขา หงส์ขาวไม่เคยทำงานอะไรเลยนอกจากเป็นแม่ของลูก เพราะเธอไม่มีวุฒิปริญญาตรี

เพราะตั้งท้องตั้งแต่อายุสิบแปดทำให้หงส์ขาวไม่ได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ที่แรกเธอคิดว่าตัวเองจะอดทนอยู่บ้านเลี้ยงลูกจนเพียงพออายุได้สี่ห้าขวบ เมื่อลูกสาวเลิกติดแม่ ส่งเข้าโรงเรียนอนุบาลแล้ว เธอคิดจะกลับไปเรียนหนังสืออีกครั้ง อย่างไรก็ตามเธอก็ขึ้นชื่อว่าเป็นเด็กเรียนดีมาก่อน หว่าเมื่อถึงเวลานั้น หงส์ขาวกลับพบว่าตัวเองหลงลืมเนื้อหาที่เคยเรียนสมัยมัธยมปลายเสียจนสิ้น จะอ่านใหม่เองก็ต่อไม่ติด อีกทั้งระบบการสอบเข้า

ในขณะนั้นก็เปลี่ยนแปลงจากระบบ Entrance เป็นระบบ Admission เด็กนักเรียนในปีนั้นสับสนกับการสอบระบบใหม่กันทั่วหน้า นับประสาอะไรกับหงส์ขาวที่ออกมาเลี้ยงลูกตั้งสี่ห้าปี สุดท้ายเธอจึงท้อแท้เลิกความคิดที่จะกลับเข้าระบบการศึกษา และหยุดดูภูมิของตัวเองไว้แค่ระดับชั้นมัธยมปลาย

วุฒิมอหกในประเทศไทยทำงานอะไรได้ไม่มากนัก หงส์ขาวยอมไม่ยอมลดตัวลงไปทำงานใช้แรง ในเมื่ออยู่บ้านเฉยๆ เธอก็มีเงินใช้ มีหลังคาคุ้มหัว แล้วจะออกไปตระกล่ำปากทำไม ยี่สิบสองปีที่ผ่านมา หงส์ขาวจึงหาเลี้ยงชีพด้วยการขอเงินจากสุเมธและอรอนงค์ที่ยอมให้อย่างเสียไม่ได้ หรือไม่ก็ขอจากเพี้ยงพิมาน ซึ่งได้เงินจากปู่ยามากมายพอจะเลี้ยงแม่ได้แบบไม่ลำบาก

งานช่วยสุเมธขายคอนโดจึงกลายเป็นอาชีพแรกของหงส์ขาว อย่างน้อยก็เท่าที่ครอบครัวรับรู้ แต่สำหรับหงส์ขาว เธอเข้าวงการค้าๆ ขายๆ มาตั้งนานแล้ว...

หงส์ขาวละความสนใจจากสี่ส้นบนเล็บมือ เพราะหน้าจอโทรศัพท์ของเธอสว่างวาบพร้อมข้อความไลน์จากใครบางคน

‘ย้ายบ้านเสร็จแล้วใช่ไหม’

หงส์ขาวหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแล้วกดพิมพ์ตอบกลับ

‘ย้ายมาหมดแล้ว’

‘ห้องที่อารีย์ละเสร็จหรือยัง’

‘เสร็จในที่สุด เพิ่งจบงานวันก่อน เดี่ยวคงให้ย้ายเข้าได้ หากคนได้พอดีด้วย โชคดีจัง’

‘สรุปใช้ช่วงเดิมจนจบโครงการไหม’

‘จบ ไปจิกมันกลับมาทำงาน บอกว่าถ้าไม่กลับมาให้เสร็จคราวนี้จะให้พ่อผัวฟ้อง’

‘แจ๋นกลับมาแทบไม่ทันละสิ’

‘ใช่’

‘ถ้าต้องฟ้องกันจริง สุธะจะฟ้องให้ไหม’

‘ไม่หรอกค่ะคุณ เขาไล่ออกจากบ้านเนี่ย ไม่เห็นหรอก’

‘แล้วนี่จะฉลองขึ้นบ้านใหม่เมื่อไหร่’

ราเชนทร์ คนสนิทของหงส์ขาวส่งข้อความมาถามว่าเธอย้ายของออกจากบ้านสุเมธเรียบร้อยแล้วหรือไม่ ซึ่งแน่นอน เธอย้ายทรัพย์สินออกมาหมดแล้ว ใช้เวลาราวเดือนกว่าจึงจะย้ายออกมาหมด หลังจากนั้นข้อความในแชตถามถึง ‘ห้องที่อารีย์’ อันหมายถึงคอนโดมิเนียมเก่าที่เธอเคยใช้อยู่อาศัยหลายปีก่อนหน้านี้

ตลอดเวลาที่อยู่บ้านตะวันส่องฉาย เธอไม่ได้ยึดบ้านหลังนั้นเป็นเรือนอาศัยเพียงแห่งเดียว หงส์ขาวยังมีที่อยู่อาศัยอีกแห่งด้วย ช่วงเพียงพินานเรียนมัธยม หงส์ขาวแอบไปซื้อคอนโดราคาปานกลางย่านซอยอารีย์ ด้วยเงินส่วนตัวซึ่งเธอคอยรีดไถมาจากอรอนงค์และเพียงพินาน หงส์ขาวใช้ที่นั่นเป็นรังนอนอีกแห่ง เทียวไปเที่ยวมาระหว่างคอนโดนั้นกับบ้านของสุเมธอยู่หกเจ็ดปี เมื่อเวลาล่วงเลย ห้องชุดที่ซอยอารีย์ก็เก่าทรุดตามสภาพ เมื่อได้คอนโดหลังใหม่เป็นรางวัลจากสุเมธ เธอก็คิดจะปล่อยห้องเก่าให้เช่าจึงจ้างช่างมาตกแต่งห้องให้ดูดีขึ้น ทว่าผู้รับเหมาทำงานเชื่องช้า ทั้งยังทิ้งงานอยู่สองรอบจนหงส์ขาวปวดหัว กว่าช่างจะจัดการห้องสำเร็จ เธอก็ต้องปล่อยมือจากลูกค้าที่มารอเช่าไปหลายราย

หลังหมดเคราะห์หมดกรรมกับผู้รับเหมา หงส์ขาวปล่อยเช่าห้องนี้ให้แก่พนักงานเงินเดือนคนหนึ่ง ส่วนเธอก็จะยึดคอนโดบนตึกกระฟ้าเป็นบ้านหลักอย่างเป็นทางการ

‘จะฉลองขึ้นบ้านใหม่คืนวันเสาร์’

‘ชวนผมด้วยไหม’

‘แน่นอนสิคะ งานจะสนุกได้ยังไงถ้าไม่มีเสียราเชนทร์’

หงส์ขาวมองหน้าจอ ปลายนิ้วพรมกดบนจอสัมผัสตอบกลับไป

ก่อนริมฝีปากเคลือบสีแดงจะเผยรอยยิ้มสวย ชีวิตที่เธอวางแผนไว้นานปี
ตอนนี้กำลังจะได้เวลาเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

เพียงพิกมานั่งอยู่บนโซฟาชั้นล่างของบ้าน เธอเลื่อนนิ้วไปมาบน
โทรศัพท์มือถือ แต่ไม่ได้อ่านโพสต์ใดบนหน้าจอเพราะเธอใจลอยคิดเรื่องอื่น
ตั้งแต่วันที่สุเมธบอกให้แม่ออกไปจากบ้านและให้เพียงพิกมานอาศัย
อยู่ที่นั่นต่อ มันก็ผ่านมาเดือนกว่าแล้ว ที่แรกเพียงพิกมานคิดว่าแม่จะโวยวาย
ไม่ยอม แต่หงส์สาวกลับสงบเสียงมากกว่าที่ทุกคนคาด เธอบอกลูกสาวให้อยู่
บ้านต่อไป ส่วนตัวเองก็ค่อยๆ ย้ายสิ่งของออกจากบ้านไปอยู่คอนโดมิเนียม
โดยไม่ปรึกษาแม่

อาการว่าง่ายของแม่ทำให้ทั้งเธอและปู่ย่ารู้สึกระแวงเคลงใจ แต่ไหน
แต่โรมาหงส์สาวไม่เคยว่าง่าย แม่จะต้องตั้งต้นจนกว่าจะได้รับสิ่งที่ต้องการ
เสมอ หลักฐานก็คือใบทะเบียนสมรสที่มีชื่อของหงส์สาวกับภูติท สุเมธ
ไม่เคยคิดจะอนุญาตให้บุตรชายจดทะเบียนกับแฟนมัธยมที่ต้นพลาตทอง
แต่หงส์ขวยยืนยั้นและยืนกรานหลายหนจนในที่สุดเธอก็ได้รับศักดิ์เป็น
ภรรยาตามกฎหมาย

สุเมธอาจเรียกสิ่งนั้นว่าความดีใจ ส่วนหงส์สาวเรียกมันว่าการ
ปกป้องสิทธิของตัวเอง เธอก็ดูไม่ปล่อย จนได้มีสถานะทางสังคมว่าเป็น
สะใภ้ของตะวันส่องฉาย ได้ออกงานสังคมต่างๆ มีเงินรายเดือนสำหรับ
ใช้จ่ายใช้สอย มีเสื้อผ้าของใช้ราคาแพงมากมาย หงส์สาวรู้ดีว่าสิ่งใดที่เธอควร
ได้รับเพื่อให้ชีวิตโรยด้วยกลีบกุหลาบ และเธอไม่เคยพลาดที่จะร้องขอมัน
ใช้ทั้งคำหวานออกดอก การหาเหตุผลมาสนับสนุน ใช้ข้อกีดกันทางสังคมว่า
คนอื่นจะมองไม่ดี หรือแม้แต่การกรี๊ดร้องโวยวายจนกว่าจะได้ดังใจ

ความเงิบและยินยอมของหงส์สาวจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งที่สุเมธยื่น
ให้คือสิ่งที่เธอต้องการอยู่แล้ว ทว่าเพียงพิกมานและปู่ย่าต่างรู้ดี การออกจาก
บ้านหลังนี้ยอมไม่ใช่สิ่งที่หงส์สาวต้องการ ทำไมเธอจึงยินยอม และเธอกำลัง

วางแผนอะไรอยู่

“ผมไม่สบายใจเลย”

เสียงสุเมธพูดดังมาจากห้องอาหารซึ่งเชื่อมกันกับห้องที่เพิงพิมานนั่งอยู่ กันกลางด้วยชั้นวางของตากแห้งและโต๊ะทีวี ในห้องอาหารนั้นปูกับยากำลังกินผลไม้ยามบ่ายกันอยู่ พวกเขาไม่รู้ว่เพิงพิมานอยู่ในห้องถัดไป อาจคิดว่าเธออยู่ในห้องนอนเหมือนทุกที

“การที่หงส์ว่าง่ายแบบนี้ทำเอาผมหงุดหงิด”

เสียงปู่กล่าวสืบท่อ แล้วจึงตามมาด้วยเสียงปลอบโยนของย่า

“หงส์ไม่ก่อปัญหาที่ดีแล้วนี่คะ”

“ไม่ก่อปัญหา หรือกำลังเตรียมตัวเพื่อจะก่อปัญหาใหญ่ ดูท่าจะเป็นอย่างหลัง” ปู่หยุดชั่วอึดใจจึงพูดต่อ “หงส์ไม่ใช่คนโง่ อย่างตอนที่เรบอกว่าจะส่งเสียพิมพ์ถึงแค่จบมหาวิทยาลัย หงส์เองก็รู้ว่มันสมเหตุสมผล จึงตกลงยอมรับ แล้วค่อยมาพยายามหว่านล้อมให้เราเปลี่ยนใจทีหลัง เรื่องบ้านนี้ก็เหมือนกัน หงส์คงรู้ว่ถ้าถึงต้นจะอยู่ในบ้านหลังนี้ต่อไปมีแต่จะวุ่นวายเปล่าๆ เลยถอยไปตั้งหลักก่อน”

“แล้วคุณคิดจะทำยังไงต่อคะ”

“ก็คงต้องดูว่หงส์จะมาไม่ไหน แล้วรับมือไปตามสมควร แต่ที่ผมตั้งใจก็คือ...อยากให้พิมพ์เลิกติดต่อกับแม่”

คำพูดของปู่ทำให้เพิงพิมานสะดุ้ง เธอเอนตัวไปทางชั้นวางของพยายามเงี่ยหูฟังให้ชัดเจนไม่ตกหล่น

“ถ้าพิมพ์ยังติดต่อกับแม่ หงส์ก็ยิ่งมาเกี่ยวข้องกับเราได้ง่าย เดียวจะมีปัญหายาวไปในอนาคต”

“ฉันจะลองคุยกับพิมพ์ดูนะคะ” อรอนงค์ตอบ

เพิงพิมานเริ่มรู้สึกได้ว่าอีกไม่นานปูกับย่าอาจจะเดินออกมาจากห้องกินข้าวและจะเห็นเธอนั่งอยู่ตรงนี้พอดี หญิงสาวจึงลุกขึ้นโดยระแวดระวังไม่ให้มีเสียง แล้วรีบกลับขึ้นไปห้องส่วนตัว

เพียงพิมานั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์ในตึกของตัวเอง เธอเปิดหน้าจอเฟชบุ๊กโดยไม่ตั้งใจจะทำอะไรเป็นพิเศษ ใจเธอยังคิดวนอยู่กับบทสนทนาที่เพิ่งได้ยินเมื่อครู่ แต่เสียงเตือนดังขึ้นบอกว่ามีใครบางคนส่งข้อความมาหา เพียงพิมานกดดูอย่างประหลาดใจ มันมาจากคนที่เธอไม่ได้เป็นเพื่อนด้วย ชื่อของเขาคือ Daniel Crooke

ที่แรกเพียงพิมานคิดว่าคงเป็นพวกสแกมเมอร์ที่ชอบทักสาว ๆ ในอินเทอร์เน็ต แต่เมื่อเธออ่านข้อความที่เขาส่งมา เธอกลับพบว่าไม่ใช่

‘สวัสดีครับ คุณ Pim ผมชื่อดังตฤณนะครับ ผมอาศัยอยู่กับคุณพ่อของคุณมาหลายปีแล้ว คุณแม่ของผมแต่งงานใหม่กับคุณพ่อของคุณตั้งแต่ผมยังเป็นเด็ก ผมเป็นลูกติดจากแม่ คุณพ่อของคุณดูแลเหมือนเป็นพ่อแท้ๆ ของผมเลย

อีกไม่นานผมจะเดินทางกลับเมืองไทยพร้อมกับพ่อแม่ คือพ่อของคุณและแม่ของผมนะครับ ผมเลยคิดว่าน่าจะส่งข้อความมาคุยกับคุณก่อนที่เราจะได้เจอกัน แบบว่าทำความรู้จักกันไว้บ้าง หวังว่าคุณคงไม่รังเกียจผมได้เฟชบุ๊กของคุณมาจากพ่อของคุณครับ’

เพียงพิมานอ่านข้อความแล้วครุ่นคิด เธอไม่เคยรู้เกี่ยวกับดังตฤณมาก่อน เธอทราบว่าคุณพ่อของเธอแต่งงานใหม่กับผู้หญิงไทยที่เจอที่ไน้จนมีลูกสาวด้วยกัน แต่เธอไม่เคยรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นมีลูกติดอยู่แล้วคนหนึ่ง

ดังตฤณเรียกเธอว่า Pim เธอคิดว่าเขาคงเอามาจากชื่อเฟชบุ๊ก เพียงพิมานใช้ชื่อจริงเป็นชื่อแอดเคานต์ แต่ใส่วงเล็บไว้หลังชื่อว่า Pim ดังตฤณคงไม่แน่ใจว่าชื่อนี้แปลเป็นไทยแล้วเขียนแบบไหน ภาษาอังกฤษหนึ่งคำถ่ายทอดเสียงเป็นไทยได้หลากหลาย ทั้ง พิม พิมพ์ ปิม ผิม เขาจึงเลือกจะสะกดชื่อเธอเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้ไม่เสียมารยาทเรียกชื่อผิดตั้งแต่หนแรกที่ทักมาคุย

เขาได้เฟชบุ๊กของเธอมาจากพ่อของเธอหรือ...เพียงพิมานแปลกใจที่รู้ว่าพ่อมีเฟชบุ๊กของเธอด้วย พวกเธอพ่อลูกไม่เคยแอดเฟรนด์กัน ไม่เคยแม้แต่จะ

พูดคุยกันด้วยซ้ำ หญิงสาวรู้สึกประหลาดอย่างบอกไม่ถูกเมื่อรู้ว่าพ่อของเธอจะทราบความเคลื่อนไหวของเธออยู่บ้าง ไม่ใช่เพราะรู้สึกอับอายใจ แต่กลับเป็นความรู้สึกผิดแผกเื่อนราวกับถูกชายแปลกหน้าตามสะกดรอย

บางทีพ่ออาจรู้เฟซบุ๊กของเธอจากปู่และย่า เธอรู้ว่าญาติติดต่อกับพ่อแม่ของตัวเองอยู่เสมอ ปู่กับย่าก็ชอบลงรูปเธอในเฟซ แล้วแท็กหาเธอบ่อยๆ เสียด้วยสิ จึงไม่แปลกอะไรที่ญาติจะรู้ชื่อบัญชีของลูกสาว...แต่ถึงอย่างนั้น พ่อก็ไม่เคยส่งข้อความมาทักทายหรือขอเป็นเพื่อน

เพียงพินิจทอดคิดไม่ได้ว่าพ่อจะรู้สึกอย่างไรเมื่อกลับมาถึงไทย และได้พบเธอตัวเป็นๆ มันคงน่าระอ้ากระอ่วนใจไม่น้อยเลยทีเดียวสำหรับทั้งสองฝ่าย

ที่น่าตลกคือลูกติดของภรรยาพ่อคนนี้จะดูจะอยากเป็นมิตรกับเธอมากกว่าพ่อแท้ๆ ของเธอเสียอีก ดังตฤณส่งคำขอเป็นเพื่อนมาด้วย เพียงพินิจตอบรับ ก่อนจะเข้าไปดูหน้าบัญชีของชายหนุ่ม

ภาพใบหน้าของเขารากฏให้เห็นในรูปโปรไฟล์ เขาดูเหมือนคนไทยมาก แม้จะมีจมูกโด่งกับกรอบหน้าชัดเจน แต่สีผิวของเขากลับเป็นคนเอเชีย เพียงพินิจหนึ่งนึก ผู้หญิงที่พ่อแต่งงานด้วยเป็นหญิงไทยซึ่งพ่อเจอที่โน่น แปลว่าดังตฤณต้องมีเลือดไทย แล้วพ่อแท้ๆ ของเขาละ พิจารณาจากนามสกุลที่เขาใช้เป็นชื่อบัญชี เธอเดาว่าพ่อของเธอเป็นคนอเมริกัน

เธอเลื่อนนิ้วสำรวจดูหน้าโปรไฟล์ของเขา เห็นรูปถ่ายดังตฤณยืนกับชายวัยสี่สิบคนหนึ่ง สายตาของเธอหยุดนิ่งและจ้องมองภาพนั้น นี่อาจเป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นภาพภักติพ พ่อของเธอแบบเป็นปัจจุบัน ไม่ใช่ภาพสมัยยังเรียนมัธยม และไม่ใช่ว่าภาพที่พ่อเคยส่งแนบมากับการ์ดปีใหม่อันตั้งแต่สมัยเธอยังเรียนหนังสือ

ภักติพในวัยสี่สิบดูร่วงโรยลงไปมาก หากพามาขึ้นเทียบกับหงส์ขาวตอนนี้คงไม่มีใครเชื่อว่าอายุเท่ากัน แหงละ แม่ของเพียงพินิจดูแลตัวเองดี ประโคมทั้งครีมทาผิวและเครื่องสำอางราคาแพง ไปคลินิกทำหน้าทุกเดือน

ชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยต้องตากแดดตากลม หากเธอจะดูสาวราวกับหยุดเวลาไว้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

เพียงพิมานจ้องมองภาพของพ่อราวกับกำลังมองดูชายแปลกหน้า ถ้าหากเธอเดินผ่านเขาตามถนน เธอคงจำไม่ได้แน่ ในอีกภาพที่ดังตฤณลงไว้ พ่อยืนกับเด็กสาวคนหนึ่ง ผมดำ ตัวเล็ก ผิวเหลือง ดูไม่มีเชื้อฝรั่งแต่อย่างใด เธออ่านแคปชันแล้วเดาเอาว่าเด็กสาวที่ยืนกับพ่อนั้นคงจะเป็นโรสลิน น้องสาวต่างแม่ของเธอนั่นเอง

เธอกับโรสลินไม่เคยพูดคุยกันมาก่อน เธอแทบไม่เคยเห็นรูปโรสลิน ปู่กับย่าเคย แต่พวกเขาไม่ได้เอาให้เธอกับแม่ดู อาจเพราะรู้ว่าพวกเธอไม่อยากเห็น อาจกลัวว่าเธอแสร้งใจที่เห็นพ่อมีลูกคนใหม่ไว้อุ่นชูดูแล แต่เพียงพิมานรู้สึกว่ามันแปลกอยู่เหมือนกัน ลิบกว่าปีแล้วที่น้องสาวของเธอถือกำเนิดขึ้นมาบนโลก แต่เธอที่มีสายเลือดร่วมกับโรสลินอยู่ครึ่งหนึ่งกลับไม่เคยเห็นภาพถ่ายของอีกฝ่ายเลย

เธอตกกลับมาที่หน้าข้อความและพิมพ์ตอบดังตฤณ

‘สวัสดีค่ะ ฉันพิมพ์นะคะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ต่อจากนี้ถ้ามีอะไรจะสอบถามเกี่ยวกับเมืองไทยหรืออยากให้เตรียมอะไรไว้ให้ก่อนย้ายมาก็ส่งข่าวมาบอกได้เลยนะคะ ฉันยินดีช่วยเหลือค่ะ’

หลังกดส่งข้อความไปไม่นานนัก ดังตฤณก็เข้ามาอ่าน เขาส่งอีโมจิยิ้มตอบกลับมาพร้อมข้อความว่า

‘ขอบคุณมากครับ อีกไม่นานเราจะได้เจอกันแล้ว’

๓

หวนคืนสู่บ้าน

หลังจบงานรับปริญญา เพียงพิมานเริ่มเข้าไปศึกษางานในธุรกิจของปู่ เธอหัวหม่นกับประสบการณ์และสังคมใหม่ๆ จนแทบจะไม่ได้นึกถึงปัญหาอะไรระเบิดภายในครอบครัวเลย เวลาผ่านไปราวกับกะพริบตา ในที่สุดวันที่พ่อแท้ๆ ของเธอหวนคืนประเทศไทยก็มาถึง

รถตู้อัลพาร์ดจอดหน้าประตูบ้าน สุเมธยืนตัวตรงที่ประตู แวดตาราวกับรอประเมินสินค้าที่มาส่งมากกว่าจะรอต้อนรับลูกหลาน เพียงพิมานยืนชิดกับบอร์นงค์ ย่าเอามือของเธอไปกุมไว้ หลานสาวรับรู้ได้ว่าย่ากำลังกังวลกับการปรากฏตัวของลูกชายผู้ออกจากบ้านไปถึงยี่สิบสองปี

คนแรกที่ลงมาจากรถไม่ใช่ญาติ แต่เป็นหญิงวัยสี่สิบปลายเกือบห้าสิบรูปร่างท้วม ตัดผมซอยสั้น ผิวสองสี สวมเสื้อแขนกุดสีขาวตัวปล่อยดูสง่า เข้าคู่กับกางเกงขาห้าส่วน

เพียงพิมานเดาเอาว่าผู้หญิงคนนี้คงเป็นภรรยาใหม่ของญาติ แม่ของดังตฤณ เธอเคยเห็นรูปสัณฐานในเฟซบุ๊กของดังตฤณมาก่อนหน้านี้ แต่ภาพเหล่านั้นดูดีกว่าตัวจริง หญิงที่ยืนต่อหน้าเธอดูหมองคล้ำ ใบหน้ามีริ้วรอย

แห่งกาลเวลา ดูแล้วเหมือนวัยใกล้เคียงอรอนงค์มากกว่าจะเป็นรุ่นราวคราวเดียวกับหงส์ขาว

เจ้าบ้านทั้งสามยังไม่มีใครพูดอะไรออกมา ร่างที่เล็กกว่าก็ไพล่ลงมาจากรถตู้ เป็นร่างผอมเล็กของเด็กสาววัยรุ่น เธอปรากฏตัวพร้อมเสียงบันแสดง ความหงุดหงิด

“แต่ดะไรขนาดนี้เนี่ย จะแห้งตายมัย”

เพียงพินิจรู้ได้ทันทีว่านี่คือโรสลิน น้องสาวต่างมารดา เธอหนึ่งมองน้องโรสลินสวมเสื้อยืดแขนสั้นกับกางเกงโยคะแนบเนื้อสีดำและรองเท้าผ้าใบ เพียงพินิจรู้ว่าคนต่างชาติสวมกางเกงแบบนี้ไปไหนมาไหน แต่สำหรับคนไทย กางเกงแนบเนื้อแบบนี้เหมาะสำหรับออกกำลังกายในยิมเท่านั้น เธอแอบเหลือบมองอรอนงค์อย่างสงสัยว่าอย่าจะคิดอย่างไรกับการแต่งตัวของโรสลิน

อรอนงค์ทำหน้าที่เหมือนพุดไม่ออก ตาจ้องหลานสาวคนใหม่อย่างกังวล แต่หญิงชรายังไม่ทันได้พูดอะไรออกไป เคราะห์ดีที่ภูติพิไลล์หน้ามาดึงดูดความสนใจของย่าเสียก่อน

“สวัสดิ์ครับพ่อ” ภูติพิไลล์ทักพร้อมกับยกมือไหว้สุเมธ เขาหันไปไหว้อรอนงค์และส่งเสียงเรียก “แม่ครับ”

ตอนนั้นเองที่ภูติพิไลล์เหลือบเห็นเพียงพินิจ สีน้าเขาแปลกใจขึ้นมาแวบหนึ่ง

“นั่นพินิจเหรอ โตขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย”

เธอหันไปหาตามคำทักของพ่อบังเกิดเกล้า หัวใจรู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างที่สุดเมื่อได้ยินพ่อกล่าวว่าเธอโตขึ้น พ่อเทียบกับตอนไหนล่ะ พ่อเห็นเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่กัน ตอนที่เธอเพิ่งคลอดออกมางั้นหรือ แนนอนสิว่าเธอยอมโตขึ้นจากตอนนั้นมาก

เธอยกมือไหว้ภูติพิไลล์อย่างเกร็งๆ แล้วจึงหันไปไหว้สุเมธด้วย ร่างกายติดขัดไปหมดเมื่อจิตใจไม่สามารถแยกแยะได้ระหว่างพ่อบังเกิดเกล้ากับคนแปลกหน้า เพียงพินิจวางตัวไม่ถูก สุเมธกับอรอนงค์ก็เฝียบจนน่าอึดอัด

เคราะห์ดีมีคนเข้ามาช่วยแก้สถานการณ์ให้อย่างทันท่วงที

“ไปครับทุกคน”

เสียงสดีไล่ดังขึ้นมาจากด้านหลังของภูติท ชายหนุ่มร่างสูงคนหนึ่งพยายามโผล่หน้ามาทักทาย มือก็ดันร่างภูติทให้ลงจากรถ

“ลงไปสิแต่ด ผมลงไม่ได้”

เมื่อภูติทก้าวเท้าลงมา พวกเขาจึงได้เห็นร่างสูงของดังตฤณที่กระโดดตามลงมาอย่างทันท่วงที ชายหนุ่มสวมที่เชื้ตกับกางเกงยีนขาวยาว ไหล่ขาวมีกระเป๋าร่มเหมือนพวกเล่นกีฬา ไหล่ซ้ายมีถุงผ้าที่อัดของไว้เต็ม เห็นซองมันฝรั่งทอดเลบออกมา ดูท่าจะเป็นถุงใส่เสบียงที่พวกเขากินกันบนเครื่อง มือดังตฤณถือกระเป๋าใบจิ๋วสีชมพูช็อกกิงฟังก์ เขายื่นมันให้น้องสาวแล้วบ่น

“ลืมกระเป๋าก็แล้ว เอาไป”

โรสลินคิดว่ากระเป๋าของตัวเองมาแล้วทำหน้าที่ชาย แต่ดังตฤณไม่สนใจอาการหงุดหงิดของน้อง เขาหันไปมองสุเมธและประนมมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับ คุณปู่ คุณย่า น้องพิมพ์”

คำเรียกที่ยัดเยียดตัวเองเข้ามาเป็นคนในครอบครัวทันทีทำเอาสุเมธพูดไม่ออก อรอนงค์เห็นรอยยิ้มสดีใส่ราวดวงตะวันของดังตฤณก็ใจอ่อนยอมยิ้มให้

“เป็นไงจะ เดินทางมาเหนื่อยไหม เข้าไปในบ้านกันก่อน อยู่ตรงนี้ร้อนนะ เข้าร่มเถอะ”

“จริงอะ ร้อนมาก ไม่ได้กลับไทยมานาน ไม่คิดเลยว่าจะร้อนขนาดนี้” สรรญาริบบี๋เชื่อมตัวเองเข้ากับบทสนทนา เธอยิ้มให้อรอนงค์ซึ่งผายมือเชิญทุกคนเข้าไปในบ้าน

หลังหักทลายกันพอหอมปากหอมคอแล้ว ผู้มาใหม่ก็แยกย้ายไปเก็บข้าวของในห้องพักรของตน ภูติกับสรวงอยู่ห้องเดียวกัน มันเป็นห้องเดิมที่หงส์ชาวเคยครอบครอง อรอนงค์ให้คนเข้าไปทำความสะอาดไว้เรียบร้อยแล้ว เจ้าของบ้านเตรียมห้องไว้ให้โรสลินกับดั่งตฤณคนละห้อง ห้องหนึ่งเป็นห้องข้างกันกับเพิงพิมาน และใช้ระเบียงร่วมกันด้วย เดิมมันเป็นห้องว่างมาตลอด สุ่มจึงจัดให้เป็นห้องของหลานสาวคนที่สอง นัยว่าให้อยู่ใกล้กับเพิงพิมานจะได้สนิทกันไม่ช้า ส่วนห้องของดั่งตฤณแยกมาที่ชั้นล่าง เดิมเป็นห้องสำหรับแขก ซึ่งอันที่จริงพวกเขาก็ไม่เคยมีแขกมาค้างด้วยเสียที่ห้องนั้นจึงร้างเจ้านายมานานแสนนาน

เพิงพิมานคิดว่าเธอควรแวะไปผูกมิตรกับโรสลิน แต่เมื่อเดินไปที่หน้าห้องของน้องสาวกลับได้ยินเสียงเหมือนกำลังคุยโทรศัพท์ โรสลินบ่นสภาพอากาศและการเดินทางร่ำๆ เป็นภาษาอังกฤษ เพิงพิมานพอจับความได้จากเสียงที่ลอดประตูออกมา เธอเห็นว่าอีกฝ่ายคงกำลังอารมณ์ไม่ดีจึงไม่อยากเข้าไปกวน

เดินลงบันไดไปชั้นล่าง เธอคิดจะไปหาน้ำหวานดื่มเพราะวันนี้อากาศร้อนมากจริงๆ ตู้น้ำเย็นเล็กในห้องเธอว่างเปล่า เมดไม่เอาอะไรไปเติมให้ คงจะลืมหืมเพราะวุ่นกับการเตรียมตัวรับสมาชิกใหม่ที่บ้าน เพิงพิมานลากเท้าไปตามพื้นหินอ่อนของชั้นบันไดที่ให้ความรู้สึกเย็นสบาย เซนเซอร์ที่อยู่ด้านข้างของบันไดจับความเคลื่อนไหวได้ว่ามีมนุษย์เดินลงจากชั้นบน ไฟที่ชั้นล่างจึงเปิดขึ้นรอรับ หากเซนเซอร์ตรวจพบว่ามีคนเดินจากชั้นล่างขึ้นไปไฟทางเดินบนชั้นสองก็จะเปิดให้โดยอัตโนมัติเช่นกัน

เพิงพิมานเดินตัดโถงทางเดินเพื่อตรงไปยังห้องครัว เธอหวังว่าพรพิมลหรือเมดอีกสองคนจะอยู่ที่นั่นและพร้อมปั่นน้ำผลไม้ให้เธอสักแก้ว ก่อนจะได้โผล่หน้าเข้าครัวก็มีคนเดินตรอออกมาทักเธอเสียก่อน

“เฮ้ย ไงครับ”

ได้เจอกันไม่ถึงสองชั่วโมง เพิงพิมานเริ่มคิดเสียแล้วว่าดั่งตฤณ

เหมือนสุนัขพันธุ์ใหญ่อะไรสักอย่าง ประเภทที่ร่าเริงมากๆ แต่ยังไม่ถึงขั้น
โกลเดนรีทรีฟเวอร์

อาจเป็นลาบราดอร์ละมั้ง

เธอนึกพลางเอ่ยตอบเสียงทักของเขา “เก็บของเสร็จแล้วเหรอะ ไวจิง”
“ของผมไม่เยอะครับ”

เพียงพิมานขำออกมาติดหนึ่ง “ย้ายประเทศเลยนะอะ ของไม่เยอะ
เหรอะเหรอะ”

“ไม่เห็นต้องขนมาเยอะเลย ที่นี่ไม่ใช่บ้านะ”

“ยังไงอะ” เธอยิ่งฟังยิ่งงง

“ถ้าไปพักค้างแรมในป่าสักเจ็ดวันอะไรแบบนี้ เราก็ต้องเตรียมของไป
หลายอย่าง เพื่อต้องใช้ แล้วปามันไม่มีร้านสะดวกซื้อที่ไหนเลย แต่เนี่ย มาอยู่
กรุงเทพฯ เลยนะ ไม่ใช่ไม่มีร้านค้า เซิร์ชมาเขาบอกห้างเยอะแยะ ผมก็เลย
ไม่ได้เอาอะไรมาเยอะ ถ้าอยากได้อะไรก็ค่อยมาซื้อใหม่ที่นี่เอา สบู่ แชมพู
เสื้อผ้า ประเทศไทยก็มีให้ซื้อนี่”

เพียงพิมานพยักหน้ากับเหตุผลของเขา ดังตฤณยิ้ม ยื่นมือออกมา
ที่แรกเธอไม่แน่ใจว่ามันหมายถึงอะไร แต่ครู่เดียวก็ยื่นมือออก หูยงสาวยื่นมือ
ออกไปจับมือเขา ฝ่ามือที่เย็นและอุ่น มันกระชับแน่นอย่างเป็นมิตร

“เราได้เจอกันสักทีนะ” เขายิ้มอวดฟันขาวใสที่ดูแข็งแรงทุกซี่

“อะ” พอเห็นสีหน้าแบบนั้น เธอก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มตอบไปเหมือนกัน

แม่บ้านนำน้ำแดงโม่ปั่นสองแก้วมาเสิร์ฟให้ที่หน้าโซฟา เพียงพิมาน
นั่งดูตุน้ำปั่น เธอมองพี่ชายคนใหม่ของเธอนั่งเหยียดขายาว ดังตฤณกำลัง
ดื่มด่ำกับน้ำแดงโม่ด้วยความซาบซึ้งสุดฤทธิ์

“ชื่นใจมากเลย ไม่คิดเลยว่าแดงโม่มันจะอร่อยขนาดนี้”

“ผลไม้เมืองร้อนก็ต้องกินที่เมืองร้อนมั้งอะ ถึงจะเป็นรสชาติที่แท้จริง
ปลูกที่เมืองนอกลูกมันจะไม่ค่อยใหญ่ ไม่ค่อยหวาน”

“อาจใช้ครับ” ดังตฤณผงกหัว “อีกอย่าง...กินในอากาศร้อนๆ แบบนี้ มันแรงให้ความชื่นใจคุณสามเลย”

“คุณคงไม่ชินอากาศที่นี่ เอ๊ะ คุณเคยมาไทยบ้างรึเปล่าละ”

“ไม่ครับ” คนหนุ่มส่ายหน้า “ตั้งแต่เกิด ไม่เคยเลย”

“โห” หญิงสาวคิด “แต่พูดชัดมากเลยนะ เหมือนเนทีฟเลย”

“ผมนี่อาจจะถือว่าเป็นเนทีฟนะ เพราะแม่ผมพูดไทยในบ้าน แต่ดักก็พูดไทย โรสด้วย ทุกคนพูดไทยหมดอะ ผมเลยชิน”

เพียงพินานสังเกตเห็นว่าตอนที่ดังตฤณแซตมาหาเธอครั้งแรก เขาเรียกญาติว่า ‘พ่อของคุณ’ นั่นคงเพราะอยากอธิบายไม่ให้เธอสับสน แต่ดูเหมือนปกติเขาจะเรียกพ่อว่าแด็ด

หญิงสาวเหลือบมองน้ำเตงโม พลังนึกอึดอัดใจที่เขาสนิทกับพ่อของเธอมากกว่าที่เธอสนิทกับพ่อของตัวเอง

อันที่จริงหลังจากครั้งนั้น ดังตฤณยังแซตมาหาเธออีกเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่เขาอัปเดตเกี่ยวกับการเดินทาง เขาบอกเธอเรื่องวันเวลาที่พวกเขาจะบิน หรือถามเธอว่าต้องการของฝากอะไรบ้างไหม ซึ่งเพียงพินานตอบปฏิเสธและอวยพรให้พวกเขาเดินทางปลอดภัย

ดังตฤณวางแก้วน้ำเตงโมลงบนโต๊ะหน้าโซฟา เขาเอนตัวพิงเบาะด้านหลัง จากนั้นเขาก็เริ่มเล่าเรื่องครอบครัวให้เพียงพินานฟัง

สรัญญาอายุมากกว่าญาติ ๘ ปี เธอจบการศึกษาในประเทศไทย แล้วย้ายไปอเมริกาตั้งแต่สาว ๆ เพียงไม่นานก็ได้แต่งงานกับพ่อของดังตฤณ และเปิดร้านนวดไทยในรัฐที่สามอยู่ เพียงพินานอดคิดไม่ได้ว่าสรัญญาอาจแต่งงานเพราะอยากได้สัญชาติ แต่ไม่ได้พูดออกไปให้เสียมารยาท

“แม่เลิกกับพ่อตั้งแต่ผมยังไม่เข้าโรงเรียน แล้วพามาอยู่อีกรัฐ ผมจำเรื่องตอนเด็กไม่ได้มากนัก แน่่อนว่าผมกับพ่อติดต่อกันอยู่นะทุกวันนี้ ผมไปเที่ยวหาพ่ออยู่บ้างเหมือนกันช่วงวันหยุดยาวหรือสปริงเบรก แต่ความทรงจำช่วงที่อยู่รวมบ้านกับพ่อตอนยังเล็กนี่ผมไม่มีในสมองเลย”

ชายหนุ่มเล่าซ้ำๆ “หลังหย่า แม่เริ่มต้นใหม่ เปิดร้านอาหารไทย แล้วแม่ก็ได้เจอผู้ชายคนหนึ่ง...”

“พ่อของฉันหรือคะ” เพียงพิมานเดา

“ใช่ครับ เขาเข้ามาของงานทำ เหมือนนักเรียนไทยที่ไปต่อนอกคนอื่นๆ พวกเขาจะมองหาร้านอาหารไทยในรัฐนั้นแล้วไปขอทำงาน”

เพียงพิมานแปลกใจ เธอไม่คิดว่าญาติจะต้องไปทำงานหาค่าไฟพิเศษ เขาน่าจะมีเงินมากพออยู่แล้ว เพราะช่วงที่ญาติยังเรียนและเรียนจบแรกๆ สุขุมเคยเล่าว่าโอนเงินจำนวนเหลือกินเหลือใช้ไปให้ทุกคนไม่มีขาด

ดังตฤณสังเกตเห็นสีหน้าแปลกใจของเธอจึงเอ่ยถาม “ทำไมหรือครับ”

“เปล่าค่ะ แค่ไม่แน่ใจว่าพ่อจะทำงานพิเศษไปด้วยเรียนไปด้วย”

ชายหนุ่มส่ายหน้าไปมา “แต่ได้ไม่ได้ทำงานพร้อมกับเรียนครับ แต่เรียนจบแล้วมาทำงานที่ร้านอาหาร”

เพียงพิมานสับสน “แต่พ่อก็มีปริญญาตรีวิศวะนะคะ”

อีกเหตุผลหนึ่งที่เธอเลือกเรียนวิศวกรรมศาสตร์ นอกจากเพื่อตามรอยสุขุมแล้ว เธอยังเลือกจะก้าวเท้าตามญาติ พ่อผู้ที่ไม่เคยพบหน้า ความคิดว่าพ่อที่มีปริญญาวิศวะกลับไปทำงานในร้านอาหารทำให้เธอออกจะสับสน

“ครับ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมแต่ได้จึงมาทำงานเสิร์ฟ” ดังตฤณตอบเพียงเท่านั้น เขายกแก้วน้ำขึ้นจิบ ก่อนจะวางแก้วลงแล้วเล่าต่อไป

“แต่ได้แต่งงานกับแม่ ไม่นานผมก็มีน้องสาวคนใหม่ ลูกแท้ๆ ของแต่ได้กับแม่” ดังตฤณเงิบเล็กน้อย ก่อนจะเล่าต่อ “โรสเคยนึกว่าผมเป็นลูกแท้ๆ ของแต่ได้ด้วยนะครับ เธอเพิ่งมารู้ความจริงตอนอายุสักเจ็ดแปดขวบว่าลุงไม้ที่ผมชอบไปหาตอนแคว้นนั่นะคือพ่อจริงๆ ของผม”

“เธอชื่อมั้ยคะ”

ดังตฤณมองหน้าเพียงพิมานแล้วส่ายหน้า

“ตอนนั้นโรสไม่ได้มีปัญหาอะไรกับผมนะ ยังไงเราก็แม่เดียวกัน มันเลยยังมีความผูกพันกันอยู่ แต่ที่เธอช็อกนะ เพราะวันนั้นเธอได้รู้เรื่องคุณเธอรู้สองเรื่องนี้พร้อมกันเลย...”

“เรื่องฉันหรือคะ”

เพียงพิมานหวนระลึกถึงวันที่เธอและแม่ค้นพบว่าพ่อมีลูกสาวคนใหม่อยู่เมืองนอก ความลับที่พ่อและป๊อเข้าซุกซ่อนจากพวกเธอมาตลอดห้าปี การมีอยู่ของชีวิตน้อยๆ ชีวิตหนึ่งไม่เคยเล็ดลอดมาถึงหูของพวกเธอ เพราะภูติที่ไม่ติดต่อกับหงส์ขาว และสุมธมมองว่าไม่ควรบอก เพราะเขาไม่อยากให้หงส์ขาวหงุดหงิดไวยวายนำรำคาญ

เพียงพิมานจำได้ว่าหัวใจของเธอปดรัวเพียงใดในวันที่ได้รู้เรื่องทั้งหมด หญิงสาวเดาว่าโรสลินเองก็คงอยู่ในภาวะเดียวกัน สำหรับโรสลิน หากดังตฤณจะไม่ใช้ลูกของภูติท มันคงไม่ได้คอขาดบาดตายขนาดนั้น แต่การปรากฏตัวของใครสักคนในอีกมุมหนึ่งของโลก ที่อยู่ดีๆ ก็มาร่วมใช้พ่อของเธอ มันคงไม่ต่างอะไรกับการที่ผีตนหนึ่งปรากฏขึ้นท่ามกลางรูปถ่ายครอบครัว ผีที่โรสลินไม่เคยรู้จัก แต่ดันมีชีวิตอยู่มาก่อนหน้าเธอเสียอีก

เพียงพิมานเองก็เคยรู้สึกรว่าโรสลินเป็นผีตนนั้น ผีที่เธอไม่คิดว่าจะมี แต่ทันใดนั้นกลับปรากฏขึ้นมา และได้ครอบครองพ่อของเธอไว้ ได้ใช้ชีวิตร่วมกับพ่อ พูดคุยกับเขา หัวเราะกับเขา ได้รับทุกสิ่งที่เขาไม่เคยได้รับจากภูติท

ในวัยที่ยังเด็กกว่านี้ เธอยอมรับว่าอิจฉาอยู่บ้าง แต่ตอนนี้เธอไม่ได้รู้สึกแบบนั้นอีกต่อไปแล้ว เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ความโหยหาพ่อที่มีต่อภูติท กลับเปลี่ยนเป็นความกระอักกระอ่วนไม่รู้จะเข้าหาอย่างไรของพ่อลูกแท้ๆ ที่ห่างเหินกันจนเหลือเชื่อ

“โรสค่อนข้างช็อกที่รู้ว่าแต่ดมีลูกสาวอีกคน เธอเป็นเจ้าหญิงของแต่ดนะครับ และก็เจ้าหญิงของผมด้วย พอเธอรู้ว่าแต่ดมีเจ้าหญิงน้อยอยู่ที่ไทยอีกคน เธอเลยอนหนักมาก”

คนฟังส่ายหน้า พุดเสียงเบาด้วยความหนักใจ “พ่อคงไม่รู้สึกับฉันแบบนั้นหรอกค่ะ เราไม่ได้อยู่ด้วยกันมาเหมือนอย่างที่คุณอยู่กับโรส”

อาจเป็นเพราะบางอย่างในแววตาหรือน้ำเสียงเธอที่ทำให้ดังตฤณจับสังเกตได้ เขาจึงเอนตัวเข้าหาแล้วพุดปलอบ

“แต่เป็นคนอ่อนโยนมากครับ ผมเชื่อว่าเขาต้องรักคุณแน่ และคุณก็จะรักเขามากเหมือนกัน”

เพียงพึมพำในใจ เธอไม่แน่ใจในสิ่งที่ได้ยินเอาเสียเลย ดังตฤณเองก็เหมือนจะเห็นความคิดของเธอฉายชัดอยู่ในแววตา เขาจึงพุดซ้ำ

“เชื่อผมเถอะ ผมรู้จักเขาดี”

“ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นค่ะ” หญิงสาวอยากให้เขาสบายใจจึงเอ่ยรับ

ดังตฤณมองเธอแล้วยิ้มให้ แต่วันที่ต่อมาแววตาเขากลับหมองลง ชายหนุ่มถ่มมือไปมาอย่างลังเลแล้วจึงเอ่ยถึงน้องสาว

“ที่น่ากลัวไม่ใช่แต่เด็กหรอก แต่เป็นโรสนะ ผมเดาว่าช่วงแรกๆ โรสอาจจะ...ตั้งแง่กับคุณหน่อย แต่ผมว่าอีกไม่นานคงสนิทกันได้แหละครับ”

เพียงพึมพำพอเข้าใจ โรสก็ยังเป็นวัยรุ่น ต้องมาเจอประเทศใหม่ ครอบครัวใหม่แบบนี้ เป็นธรรมดาที่จะยอมรับอะไรๆ ได้ยากหน่อย

“ช่วงแรกๆ คงรู้สึกแปลกกันหมดแหละค่ะ ถ้าปรับตัวได้แล้วอาจสนิทกันเอง ขอคุณนะค่ะที่เล่าเรื่องให้ฉันฟัง มีอะไรที่ฉันไม่รู้เยอะมากเหลือเกิน ถ้าได้รู้แล้วคงเข้ากันได้ไวขึ้น”

ดังตฤณขยับเปลี่ยนท่านั่งเล็กน้อยให้เข้ามาใกล้เธอมากขึ้น เขามองตาเธอพลางกล่าวเสียงนุ่ม “มีหลายอย่างที่ผมไม่รู้เหมือนกันเกี่ยวกับบ้านทางฝั่งนี้ คุณจะโกรธไหมถ้าผมขอถาม”

“เชิญเลยคะ เราจะเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่แล้วนี่คะ คงมีหลายอย่างที่คุณอยากรู้”

ดังตฤณจ้องลึกในแววตาเธอ ก่อนถามคำถามเพราะบางที่สุุดออกมา

“คุณแม่ของคุณอยู่ไหนหรือครับ ผมไม่เห็นเธอเลย”

วินาทีนั้น เพียงพินานอดเสียใจไม่ได้ที่อนุญาตให้เขาถามเมื่อสามวินาที
ก่อนหน้านี้